

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμούμεν χρόνον
κι' Έδρα μας ή πόλις ή των Παρθενώνων.

Έτος χίλις κι' οκτακόσκι' έννεήκοντα κι' όκτώ,
τόν Έτέμ-Πασσά γιά δώρο σάς χαρίζω διαλεκτό.

Δώδεκα Σεπτεμβρίου,
μηνός ζεστόυ και κρύου,

Έννέα κι' είκοσι σόν δεκάσκι
και πάλι γίνεται ροδάν' ή γλώσσα.

Φαδούλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκίτος.

Κι' ήταν μιá διασείδασκι κι' άπόλουσι ύπάτη,
κι' όταν 'περούσε μιá στιγμη και δέν 'βρωμούσε κάτι,
τάροματα της έξοχης τή 'βρίσκαμε γελοία,
κι' όλου που λές μιás επανε βαθεία μελαγχολία,
και μόνο που δέν κλαίγαμε
και λυπημένοι 'λάγαμε :
«περίεργον !... πώς σημερον ή Σουδα δέν εβρώμησε
και ζωογόνοι άρωμα σάν χθες δέν μιás εκόμισε ;»

Φ.—Νάμαι νάμαι, Περικλέτο... κάνε τόπο νά περάσω,
νά σέ 'δώ και νά ξεράσω.
Με τό τέλος των πολέμων,
μέ την λύσαν των άνέμων,
μέ της Κρήτης τās σφαγές,
μέ θυμάτων οίμωγές,
μέ τους πρόσφυγας τους πλάνους,
που βογγούν σπαρακτικώς,
'στάς κλεινάς κοπροστεφάνους
έρχεται φαμελικώς
ό στιχημάνης άντάρτης
και της έξοχης ό μάρτυς.

Κι' επίτροποις κατέβαιναν νά 'πουν περί της βρώμας
τās ορθότερας γνώμας,
κι' όσον εγώ της εβλεπα 'τίναξα τή μαντύλια μου
κι' ελεγα 'στη φαμηλία μου :
«τώρα που πρώταις έγιναν και δεύτεραις και τρίταις
θά πλημμυρήσουν μυρωδιαις μικραις μεγάλαις μύταις».

'Δίς με ντούρο και παχύν,
'χόρτασα την έξοχη,
τους γιαιούς, της πρασινάδες,
των βατράχων σερενάδες,
τό κελόδημα των γρύλλων,
και τókουνημα των φύλλων.

Κι' εγύριζα 'στό σπητι μου
κι' έντεντα τή μητή μου,
κι' ερώναζα «καρδίτσα μου,
άγάπη μου Σουδίτσα μου,
ψυχούλαις μας βρωμίταις μας
και σεις επίτροπίταις μας».

Κι' αν ζοχάδες βγάλουν άλλοι,
πλην εγώ, βρέ Περικλέτο,
μέ της έξοχαις έπίτο
έξοχάδες εγώ βγάλει.

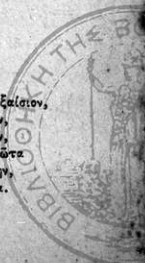
Και πριν, Πατρίς, τον Τούρκο
νά τον αφήσης πτώμα,
βούρκος σκεπάζει βούρκο,
βρώμα σκεπάζει βρώμα.

Κι' ό καθένας έτραγουδά
του Φαλήρου μας την Σουδα.
'Ωλου, μάνα, πώς μυρίζει
του Φαλήρου τό γεροίλι.

Βαρβάτε νά περάσω,
πάλι καιρός νά δράσω,
και μέσ 'στά Παρλαμέντα
'ν' άρχισω την κουβέντα.

Και ζέφυρος άνήσυχος και θορυβώδης πνέων
έφερε 'στά ρουθούνια μας βρώμα και των γονέων,
κι' ερώναζα περιχαρής : «άνοιξέτε τό στόμα
και τή πορτοπαράθυρα γιά νά μιás ε'λά' ή βρώμα»,
κι' άνοιγαμε, βρέ Περικλη, τό σπητι πέρα πέρα
κι' ή βαλασμάδης μυρωδιά 'μπαινόβγαιν' έλευθέρα.

Δέξου με μέσ 'στος κόλπους σου, πτολιέθρον εξάισον,
ώς πρόσφυγα της έξοχης, και δός μου σιτηρείον,
'στης σκόνης σου τή σύννερα συντύλιξέ με πάλιν,
κι' εκείθεν άσπορπόσωπος νά φύλω σάν και πρώτα
εκείνην την άδέγαστον, την Τουρκομάχον πάλιν,
και της λεπτής πατούσας μας τον τίμον ιδρώτα.

Ἐπόθησα τῶν Ἀθηνῶν τοὺς προαίτιες ἀμίλου,
 κι' ὡς Ἐλίξερ σταματῶ, μὴ λόγος τὰς καμήλους,
 σὲ βρούαις καὶ πηγάδι,
 πλὴν δια χάσκειον ἄδεια.

Νερὸ δὲν χύνει κἀνούλα, νερὸ δὲν στᾶζει τρίπα,
 καὶ τρέχω μὴ ὅτ' ἄμαρξο καὶ μὴ ὅτ' ἄν Σουμαρίπα.
 Τίσις παρὰς δὲν χύνεται γιὰ τὸ νερὸ χαράμι,
 ὁκάδες βρέσκονται παντοῦ κι' ἐγὼ δὲν βλέπω ὄραμι,
 κι' ἂν πᾶς, Μαριῶ μου, γιὰ νερὸ,
 θὰ χάσης ἀδίκῃ καιρῷ,
 θὰ χάσης μόνο μυίγαις
 καὶ θῆλθης ὅπως ἴππηγς.

Σπάζουν ἢ στᾶμαις ἀδειαναις,
 καυγᾶς, σκουνητάμα, φοναίς,
 κι' ὁ Σουμαρίπας κατὰ γῆς ἐν διη τῆ σκουθὶ του
 σὺν Ἄαρων, βρε Περικλη, κτυπᾶ μὲ τὸ ραβδί του,
 καὶ βλέπει νὰ πετοῦν νερὰ
 καὶ ν' ἀναβλῶζουν ὕδατα,
 καὶ σὺ μαζὶ μου, φουκαρᾶ,
 δρασκελά τα καὶ πῆδατα.

Δίξου με μὲς ὅτουδς κόλπους σου, λειχυσιμονοῦσα πόλις,
 ποῦ πάντα σπιθηροβολεῖς ὡς ἐσπιθηροβολεῖς.
 Μ' ἓνα κοινοστῆσανον τὴν κεφαλὴν μου στήφω,
 κι' ἀπὸ τῆς βρούμαις ἐρχομαι, ὅτῃς βρούμαις ἐπιστρίφω.

Μοῦ εὐθῆκαν τὰ λιανὰ,
 καὶ γιὰ τοῦτο μὲ φροντιδα
 βλέπεις νὰ ῥωτῶ ζανὰ
 γιὰ τὴν ἐρημ τὴν Πατριδα.

Ἐλα, φῶς μου Περικλέτο, πῆς μου γιὰ πολιτική,
 πῆς μου γιὰ τὴν συμμαχίαν τὴν Ἑλληνοτουρκική,
 γιὰ τὴν δόξα τὴν μεγάλην
 καὶ τὸν Ὀσμανιὸ τοῦ Ράλλη,
 πῆς μου γιὰ τὴν ταμπακῆρα,
 ποῦ τοῦ ἔδωσαν ἐκεῖ πέρα.

Ἐλα πῆς μου, Περικλέτο, Γιάννης πίνει καὶ κερνᾷ;
 τὰκυβέρνητο Κουβέρνο πῆς μου ποιοὺς τὸ κυβερνᾷ;
 πῆς μου γιὰ τὸν Θεωδωρῆ
 ἂν ἀκόμη σὺν καὶ πρῶτα
 τριαντάφυλλα φορῆ
 ὅτῃ χυτὴ του ρεῖγιχότα.

Μὰ λέγε μου τί γίνεται τοῦ Βασιλῆζου τὸ γράμμα
 γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις;
 μὴ μὴ θὰ γίνῃ χωριστά κἀν καὶ πολλαῖς ἀντάμα;
 θέλω νὰ μὲ φωτίσης.

Π.—Τὸ Βασιλεῖον τῶν λάλων ἔλαλος τὸ κυβερνᾷ,
 κι' ὁ σιβάμιος ὁ θεῖος μὲ νταούλι καὶ ζουρνὰ
 λουλουδέτος καρτερῆ
 γιὰ ν' ἀλλάξουν οἱ καιροί.

Ἡ γραφὴ τοῦ Βασιλῆζ
 ἔσπηνσε τοὺς προκομιένους,

κι' ἔργισε παντοῦ δουλειὰ
 γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ γένους.

Κι' ὁ Ζαήμας, Φασουλή,
 νόκτα ἴμερα τὴν διαβάσει,
 κι' ἂν ἡ γλώσσα δὲν ἴμιλλῃ,
 ἄλλ' ὁ νοῦς του καταβάσει.

Σκίπεται οἱ τίσιους ἀλέου
 μεταρρυθμισιν σοφῆν,
 καὶ φωνάζει πρὸς τοὺς ἄλλουθ:
 εἰρενωτὰ τὴν γραφῆν.

Κι' ἐμβρόντητος ἐξίσταται πότε καὶ πῶς θὰ γένου
 καὶ μὲς ἂπ' τὰ μυστάκια του μεταρρυθμίσεις βγαίνου.
 Ἰπάρχει ἄλλος φλογερὸς καὶ θιλλισις πολλῆ
 γιὰ τοῦτο τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ τρὶς ἀνάθεμα το,
 ἂν ἄλλος πάλι μείνωμε ἀν πρώτα, Φασουλή,
 ὁ λόγος σου μ' ἐχόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φάτο.

Ἐγὼ τὸν ζῆλον ἐκτιμῶ, σθάνει κανεῖς νὰ θέλῃ,
 κι' ἂν δὲν γενῆ καὶ τίποτα πεντάρα δὲν μᾶς μέλει.
 Θέλεις καὶ σὺ, θέλω κι' ἐγὼ, τὸ θέλει μᾶς ἀρκεῖ,
 βλέπε τὴν ἀρσούσιον,
 κι' ὅσο γιὰ τὴν βελτίωσιον
 νομιζῶ πῶς μᾶς ἔγινε σκόλοφ ἐν τῇ σαρκί.

Κι' εἶω κι' ἐκεῖ τρεγάματα, δουλειαῖς μὲ φούνταις, φούρι,
 κι' ἐγὼ προγῆς, βρε Φασουλή, ποῦ πῆγα ὅτ' ἄ Σαντούμι,
 μεταρρυθμίσεις ἐκοκκα ὅτ' ἄν βιολιτζῆ νὰ παίξῃ
 κι' ἄμᾶν, Χριστὲ, κι' ἔς φίθ,
 κι' ὁ Τόμαν, ποῦ τὸν ἴρωσε τῆς Θέμιδος δουλειὰ,
 ἔπῃρε τὸ τουφεκάκι του κι' ἔπηγε γιὰ πουλιὰ,
 κι' ἐκεῖ ποῦ μόνος πῆγαινε οἱ τίσιους μακρνοῦς
 μεταρρυθμίσεις ἔβλεπε γιὰ τσαλαπετεινοῦς.

Κι' ἂν ῥωτᾶς καὶ γιὰ τὸν Ράλλη, τὸν ῥωτοῦν πολλοὶ μαριδιάν
 Ἀδημητράκη, πῆς μᾶς τ' εἶδες μὲς ὅτῃν ξακουσμένη Πόλι;
 Εἶδα φερετζέ, πασοῦμι,
 κι' ἔραγα ραχάτ λουκούμι,
 καὶ καρπούξ σαλατασί
 μὲς ὅτῃς Πόλις τὸ Τσοαροί.

Πῆγα δὲ καὶ ὅτ' ἄν Σουλτάνο
 σύμμαχό μᾶς νὰ τὸν κᾶνω,
 κι' ὁ Σουλτάνος βάζωντάς με μὲς ὅτ' ἄν μουσαφίρ-ὀντά
 μούλυγε χαμογελώντας ἀμπουγιουρούμ καὶ γιὰ μπουρντιάν

Πῶς περνᾶτε; γιὰ τὴν ὥρα καθὼς βλέπεις ἡσυγία,
 κι' ἀπὸ μὴ κινεῖντα σ' ἄλλη
 πρῶτος μῶστε ἀτζάνουμ Ράλλη,
 εἰντε μπακαλοῦμ νὰ ἔδουμ, κάνομε μὴ συμμαχία;»

Κάνομε, Καλιφ, τοῦ λέγω, γείτονάς μᾶς πρῶτος εἶσαι,
 καὶ στρωμένοι ὅτ' ἄν σοφᾶ
 τᾶπᾶμε κρυφὰ κρυφὰ,
 κι' ἡ μεγάλη συμμαχία ἔπῃρε τίλος ἔψη σῶσε.

Τὸν ἔσφιξαμὲ τὸ χεῖρ καὶ μὴ βάζει μὴ κορδέλα
καὶ τὸν Ὄσμανι μὴ δίνει, ποὺ λαμποκοποῦσα τρέλλα,
κι' ἀφερμ, μὴ λίστ, Ράλλη, θὰ σὲ κάνω καὶ Πασσά,
καίμ, κι' ἐγὼ τοῦ λέγω, Παισιόχημ τὰς γισσά.

Ἔστριψε, βρὲ Φασουλῆ,
τὸ τσερέλο καθενός,
Δίσις δὲ κι' Ἀνατελή
συζητοῦν τὸ γεγονός.

Πάταγος καὶ γδοῦπος τόσος,
κι' ὁ Μουράθιος ὁ Ρωσός
αὐτὴν τὴν συμμαχίαν ἐπαθε παροξυσμὸν
καὶ προτείνει ὅτ'α Δυνάμεις καὶ σ' ἐμὰς ἀποπλισμὸν.

Καθεμὴ μεγάλη γυλάβα
τρέμει τὰς ἀνατροπὰς,
πλὴν ἐμεῖς τῆς λίμε «τράβα
καὶ τὴν κλέρα ποὺ τὴν πᾶς ;»

Συμμαχία τεραρῆκι,
σ' ὄλους ξαρκιὸ χαστοῦκι,
ὅμως ἔξαφνα—τὶ φρίκη !—
σύμμαχοι Βασιθεύουκι

Ὀλη μὰς τὴν συμμαχία καὶ τὸν Ὄσμανι τοῦ Ράλλη
ὅτ' ἐπὶ τὴν Κρήτην πετσοκόβουν γυναικοπαῖδα καὶ πάλι.

Νεὲ βάσανα καὶ πάθη μέσα ὅτ' ἄλλα τὰ νοιά,
ὅτ' ἐπὶ κύριος Ζακμης οὐδενίτερος σιωπῆ,
καὶ φουρκίζονται πολλοὶ
πῶς καθόλου δὲν μιλεῖ.

Κι' ἂν ἴμιλῃς κι' ἂν δὲν μιλῃς
μόνο λόγια ποὺ χαλῆς,
τάχα τί μ'μπορεῖς νὰ κάμῃς ;
στέλλει νόταις ὅτ'α Δυνάμεις
καὶ ὅτ'οὺς Κρήτας συμβουλάς.

Γκόντεμ ὁ Τζῶν Μπουλ φωνάζει, καὶ μ' ὀδοῦζια βροντᾶ,
πρίτς ἢ σύμμαχος ἢ Πύλη καὶ σικτιρ ἀναπαντᾶ.

Ἐστὸν Σουλτάνο λὲν οἱ Φράγκοι : ἐτὸν στρατὸ σου νὰ τὸν
δὲν θὰ γίνῃ τίτοια χάρις, (πάρης, »
νὰ τὸν πάρης, δὲν τὸν πέρνω,
τὸ κεφάλι μου δὲν γέρνω,
κι' ἂν ἀνοίξουν μπουκαπόρταις κι' ἂν τὰ κάστρα μείνουν τρύ-
ξερω χωρατὰ πῶς εἶναι, τζιφιντάντ'ουλαϊς, τερτίγια. [πι
Μὲ τὸν Φράγκο μὴν τὰ βάνη,
δὲν τὸν πέρνω, τί θὰ κάνῃς ;

Φασ.—Κρητικοὶ κατακαυμένοι, μὲς ὅτ' ἐπὶ τὴν τῶση μου χαρὰ
δὲν ἐπίστευα ποτὶ μου πῶς καὶ τούτῃ τῇ φορᾷ
θὰ σὰς σφάζουν αὐτόνομους
μὲς ὅτ'α σπῆτ'α, μὲς ὅτ'οὺς δρόμους,
καὶ θὰ βλέπω σὰν καὶ πρῶτα ὅτ' ἐπὶ τὴν πολυκλαυστον τὴν γῆν
τῶν κλειῶν βασιθεύουκων τὴν αὐτόνομον σφαγῆν.

Δὲν τὸ πρόσμενα καὶ τοῦτο μέσα ὅτ' ἄλλα ταπεινωταῖα,
πλὴν χαρῆς, Κρητικοὶ,
ποὺ πλανᾶσθ' ἰδῶ κι' ἐκαί,
κι' ὄλοι τούτῃ τῇ σφαγῇ σὰς τὴν θαρροῦν γιὰ τελευταῖα.

Δὲν θὰ ὅτ' ἐπὶ σφαγῇ καινούρια τὸ νησι τὸ ἴματωμένο,
ποὺ τὸ ζῶνον τὰ πελάγη,

νά παρηγοριά κι' ἔλπιδα γιὰ τὸν κόσμο τὸν σπαγμένο
καὶ γι' αὐτὸν ποῦ δὲν ἐσφάγη.

Φίγγει τῆς αὐτονομίας ροδόδακτυλος ἡμέρα,
κι' ἡ περίδοξος Εὐρώπη, ποῦ προστάτις παραστέκει,
δλους τοὺς βασιβοῦσους θ' ἀποπλοῖα πέρα πέρα,
θὰ τοὺς πάρη τὸ χαντζέρι καὶ θ' ἀφήσῃ τὸ τουφέκι.

Πάλι μπόμπαις, πάλι κτύποι,
μαρτυρίαν ἐδομάδες,
μόν' ὁ Θεοδώρης λείπει
γιὰ νὰ στείλῃ τῆς ἀρμάδες.

Ποῦν' ἐκίνοῦς ὁ καιρὸς,
ὁ καθ' ἕνα φλογερὸς,
ποῦ ἔπηναν μαρίδες τὰ καράβια μιά χαρὰ
'στού Φάληρου τὰ νερά,
κι' ἐκαπνίζαν νύκτα μέρα,
κι' ἐθολώναν τὸν αἰθέρα ;

Ποῦ τόσος σάλος ; ποῦ μπαταρίας ;
ποῦ τῶν ναυμάχων ἡ φασαρίες ;
Πᾶνε τὰ χρόνια τὰ περασμένα,
τώρα δὲν βλέπω καπνὸ κανένα,
μόνο μουστάκια μουγγού Ζαμητ,
καὶ μιά φεργάδα δὲν εἶν' ἑτοιμῆ.

Μήτ' ἐν' ἀκούεται σὰν πρὶν πιστόλι,
μήτῃ γιὰ πόλεμο συνομιλίας,
καὶ μὲς 'στὸ πέλαιος γυρνοῦν οἱ στόλοι
γιὰ λαθρεμπόριο περιπολίας.

Τώρα ἀναπαύεται γυναιὰ πλάσις,
τώρα κλειδόνουν σεντὰ τεμνην,
τώρα πολέμαρχοι γῆς καὶ θαλάσσης
ἀπολαμβάνουν προδισαμίνου
μακρὰν τοῦ τρέμου, μακρὰν τῆς φρίκης,
καρποὺς ἀβήνους προσάφτου νίκης,
καὶ κάνουν βίζιταις συγκαῖς οἱ σπήτια
μὲ τῆς σπαλέταις τῶν, μὲ τὰ σειρήτια.

Τώρα βελτίσις, ζωὴ καὶ κότα,
καὶ τοὺς κροτάφους μας ἡ δόξα θίγει,
τὸ δὲ Ρωμαῖκο καθὸς καὶ πρῶτα
προτοιμάζεται νὰ ξαναθύγῃ.

Ὅλο τὸν κόσμο πάρτον καὶ δέστον,
πᾶσι κι' ὁ Βισμαρκ... Θεὸς ἄχωρᾶστον.
Κάτω κατέπεσε μέγας νεκρὸς
τῆς γῆς τὸ σιμάχτρο κι' ὁ Πρώσσοσ' Ἀρη;
ὅμως τὸν ἔκλαυσα κι' αὐτὸν πικρῶς,
ἂν κι' ἦτο πέτρα καὶ μακελλάρης.

Μὰ μὴ 'ρωτᾷς πῶς ἔκλαψα καὶ μὴν Ἀυτοκρατορίσσοι,
ποῦ διόλου δὲν τὴν γνώρισα,
μὰ ποῦ δὲν πάτησε ποτὲ τὸ σκαλοπάτι Θρόνου
κι' ἔτρεχ' ἐδῶ κι' ἔτρεχ' ἐκεῖ Βασίλισσα τοῦ πόνου,
μὰ ποῦ μικρὴ παρηγοριά δὲν εὗρισκα 'στὸ Στήμμα,
κι' ἔβαφε σίδηρο τρελλοῦ τὸ κωνοῦ τῆς αἵμα.

Ποῦ λαχταροῦσε μόνῃ τῆς ὀτῆς μοναζιάς νὰ λάμπῃ
καὶ νὰ τὴν λὲν Βασίλισσα λουλουδιόμεινοι κάμποι,
καὶ κάθε τέχνης ὀμορφῆς τ' ἀθάνατα Βασίλεια
καὶ ἔβλεπαμ τὸν Ἰσκιό τῆς Ἄνὰκτορα τ' Ἀγγίλεια.

'Στῆς Ἐλισαβέτ τὴν θανὴ
καθίνας κλαίει καὶ πονεῖ,
καὶ γίρος Καίσαρ, ποῦ κακὴ τὸν κατατρίχει μοῖρα,
σκουπτεῖ μοῖρα δάκρυα μ' ὀδμαυρὴ πορφύρα.

Κλαίω κι' ἐκίνοῦ τὸν φονεῖα,
κι' ὄλον τὸν ψεύτη τὸν ντουσιᾶ,
ποῦ τὴν ζωὴν τὴν ἔκανε τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλιο,
κι' οὔτε τοῦ πρέπει κλάψαμ, κι' οὔτε τοῦ πρέπει γέλιο,
καὶ θάναι μοναχὴ χαρὰ
γιὰ τοῦτον τὸν κλανήτη
νὰ συγχροσθῆ μὲ τὴν οὐρὰ
περαστικοῦ κομήτη.

Ἐμπρός, κυρία Φασουλή,
κι' ἐγούσοῦψαμ πολὺ.
Ἄγορί μου, κορίτσο μου,
σκυλὶ μου, γαϊδουρίτσο μου,
'στὸν ὄρομον τῶν Πινακωτῶν
καὶ πάλιν ἄς καθίσωμεν,
κι' ὅσον μᾶς εἶνε δυνατόν
κι' ἐμεῖς ἄς βοηθήσωμεν
τὴν μέλλουσαν ἀνδρόσων καὶ περιουλογγῆ,
παρλάτας ἀτελείωτης ἀκάντονο πτηγῆ.

Βροχὴ μεταρρυθμίσεων, παντοῦ καινούριο χρῶμα,
δὲν εἶναι πλέον ὁ Ρωμῆος σαλιάρης κι' ἐπιπόλαιος,
κι' ἐμεῖς ἀποῦ χορτάσαμε τῆς ἐξοχῆς τὴν βρῶμα
καιρὸς νὰ δοκιμάσωμε λιγάκι καὶ τῆς πόλειος.

Βροχὴ μεταρρυθμίσεων, σχεδὸν εὐφορία,
κι' ἐγὼ νομίζω ἐρρόμιον μὲ τὰς μετακομίσεις
ἡ σάλα νὰ μεταφερθῆ μὲς 'στὴν Τραπεζάρια
γιὰ νὰ φανῆ πῶς κάνομε κι' ἐμεῖς μεταρρυθμίσεις.

Π. — Τώρα ποῦλθεσ πανοικαι
'στὴν Εὐρώπη πανοικαι,
πλημμυροῦν ἀναρχοικαι,
καὶ τρομέλουν μ' ἀπειλάς
ἰστομενίνας κεφαλάς.

Τι χαρὰ σου, Φασουλή,
ποῦ δὲν ἔτυγε νὰ γίνης
ἰστομενίνα κεφαλή,
κι' ὅπως εἶσαι καὶ θὰ μείνης.

Φασ. — Καὶ τώρα, Περικίτο μου, ποῦ τόσα μ' ἐξιστορήσοι
σγκάνωντας τὸ ζύλο σου 'πές μου τὸ καλὸς ὄριος.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφετον ὄλο μέτρα καὶ ρυθμῆ
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.